Ч. 59. Второк 28 (15) марта 1905. Рік XV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Реклямациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік	К	4·80
на пів року	„	2·40
на чверть року	„	1·20
місячно . . .	„	—·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік	К	10·80
на пів року	„	5·40
на чверть року	„	2·70
місячно . . .	„	—·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

З Ради державної. — О ситуациї на Угорщинї. — Король румуньский о справі македоньскій і о росийско-японьскій війнї. — Поди в Роси і росийско-японьска війна.

Майже ціле засїдане палати послів в пятницю заняли справи особисті. Розходило ся о видане кількох послів, між тими ґр. Штернберґа і Дашиньского судам, і з сеї причини завела ся була широка дискусия. Остаточно назначено слїдуюче засїдане на нинї по полудни з порядком дневним: 1) Закон о заказі районованя бураків цукрових; — 2) справа підвод; — 3) закон о похатнїй торговли.

Ухвала підкомітету комісиї зелїзничої ухвалююча вотум недовіря міністрови зелїзниць наробила не лиш великого шуму в ґазетах і заворушеня в інтересованих кругах, але вже й викликала поважні наслїдки. Шеф секциї подав оногди міністрови фінансів свою димісию мимо того, що члени субкомітету увіряли єго, що їх ухвала не відносить ся до єго особи і що они вповнї переконані о єго особистих здібностях і єго честноті. Загально припускають, що Вурмб відкличе свою димісию.

Ситуация на Угорщинї все ще однакова і справа утвореня нового кабінету все ще не залагоджена, але Кошут вияснює єї в статиї під заголовком: „Длячого ми не могли обняти правлїня“. Він каже: Від десятків лїт призвичаєно володїтеля до того, що в кождій справі, в кождій подробиці якоїсь справи випрошують єго приказу. Тота система єсть совершенною неґациєю основного закона конституциї. Тота система зробила би зміну партий в правительстві і тодї неможливо, коли би володїтель не був рівночасно всеприказуючим монархом якоїсь другої держави. То збільшає трудности у нас не так задля власної волї монарха, котрий добре думає, як задля того, що населенє другої держави хоче мати свою волю, котра противить ся нашій воли. Тепер можу вже подати до відомости яко історичний факт, що Є. Вел. Цїсар перед полїтиками покликаними на авдиєнцию говорив заєдно: „Я не можу того зробити“, аленіколи не сказав: „Я того не хочу“. На справедливо спитати, чи ми не знали того, що так буде. Признаю ся, що я то перечував і длятого я з цілої сили встоював ся за тим, щоби ми по нашій великій побідї поступали з як найбільшою умірностию. Я робив то длятого, щоби володїтель оцїнив і спізнав, що не порадно жадати моральної неможливости навіть від побіджених, а тим менше від партиї, котра вийшла з минувшої борби побідоносно. Ми, повні як найбільшого патриотизму, безкористовности, умірности і льояльности, зблизили ся до корони, щоби она своїм могучим раменем, щоби она під подувом национального духа додала нової сили душі народу. Я гадаю, що нарід зрозуміє, що ми серед теперішних обставин не могли обняти правлїня.

Румуньский король Кароль в розмові з двома віденьскими журналїстами порушив насамперед балканьску справу і сказав, що хоч і як поважна стала ся тепер македоньска справа, то все таки мимо твореня ворохобничих дружин сего року в Македониї до війни не прийде. Ту надію свою опирає він на мудрости кн. Болгарского, котрий показав ся дуже оглядним володїтелем і не допустить до того, щоби Болгария загнала ся у війну. Може навіть і в слїдуючім роцї дасть ся уникнути війни. Румуньский кор. Кароль говорив також і о росийско-японьскій війнї в Манджуриї та сказав, що росийский спосіб веденя війни в Манджуриї єсть дуже подібний до того, якого Росияни держали ся в росийско-турецкій війнї в 1877. Куропаткін єсть стратеґіком дефензиви, а у війнї часто менше шкодить бути побитим в офензиві як в дефензиві. Король на основі означеня становищ на карті вже на вісім днів наперед предвидїв, що стане ся. Впрочім в ро-

Батько і син.

(З хорватского — Вячеслава Новака).

(Конець).

На однїй терасї розкинуло ся кілька хат, званих присїлком Девчича. Куди в тій сторонї гляне око, нїгде не знайде зеленого листка, нїгде пяди чорної землї, що вистала-б бодай на гріб. Тераса простягнула ся між стрімким склоном Велебіта а берегом моря, що, як далеко сягає око, видовжило ся в довгу, спокійну ріку. Ціла околиця, вкрита сїрим, острим камінєм, з посеред котрого визирає марна трава та пахуче зїлє. Все те похоже радше на якесь велике, сумне кладовище.

В однїй з тих убогих хат мешкав Антін Девчич з жінкою Мандою і дочкою Дорою. Висше на верховинї мали шмат орної землї і сїножать.

Від часу, як віденьске товариство осїло на Велебітї, проживала родина досить добре. Віденьчуки не мали на верховинї під достатком худоби, щоби звозити з гір дерево, і тому заключили з місцевими жителями коротку умову: „Я дам тобі пару волів, а ти будеш менї сплачувати з тижневого зарібку так довго, аж заплатиш за худобу. Як довго воли належать до мене, не вільно тобі робити для кого иншого, а що згине — твоя шкода“.

Одні згодили ся на такі услівя зараз, другі сказали: „Мусимо подумати“. Але як за всякою новою гадкою, так і за сею промавляло богато селян, вговорюючи: „Годи ся, тілько людий так зробило і ніхто не жалує. Пани з Відня добрі, піди лише до них, а дістанеш горівки, якої ти ще з роду не коштував!“

З многими другими пішов і Антін на роботу.

Першого лїта було дощу чимало, тому найшло ся досить води та сїна і воженє давала все якийсь заробок. Селяни працювали радо, хотяй за худобу мусїли більше платити, як була варта. Всеж таки кождої суботи довг за неї все зменшав ся і народови здавалось, що пани з Відня принесли для них щастє та добро, якого надармо дожидали би від своїх.

Оден анґлїйский вчений сказав, що люди женять ся тодї найбільше, як був найлїпший урожай. І в Подґориї молодїж завдяки урожайному лїтови та добрим зарібкам рвала ся будовати гнїздо ревнїйше, як звичайно. Певне зерно прогонює журбу о хлїб насушний, а де нема журби, там серце домагає ся тим сильнїйше свого права.

І в хатї Девчича найшло ся женихів чимало. Дора була дївчина, в котрої очах потонув розум всїх хлопців з околиці. Не знали, що властиво у сеї дївчини красше: струнка стать з округлими формами, сильно випуклі груди, подовгасте але повне лице, що вкривало під смаглявою краскою здорову рожевість, а око — то чорне, шовковими віями отїнене око!

Хлопцї били ся за нею і переслїдували єї любовю. Але Дора була як з каменя. Погляне лиш чудовими очима на сего або того, похитає збиточно головою і каже: „Не хочу!“

Пішла чутка, що Дора заручила ся з Іваном Дражичем, а хто схотїв би змірити ся з Іваном? Але говорили, що Іван страшна горячка, не гадає про женячку на правду, та й старий батько єго не прийме, бо така дївчина не для людий, що товкли ся по цїлім сьвітї...

І почала мати промавляти до Дори:

— Пора тобі вийти замуж. Спитай Івана, чи він гадає про тебе чесно і хоче женити ся з тобою. Бо як тебе покине, ціле село возьме тебе на сьміх та язики.

Дївчина намарила ся, але вскорі підняла весело голову і голосно засьпівала:

Ой не возьме ніхто другий вже мене,
Моє серце вже мій милий полонив.

І одної недїлї прийшов старий Іво до їх хати. Старі єго не знали, але Дора посадила єго скоренько на почеснім місци і не знала, як найлїпше єму услужити. Розмова почалась про звичайні річи та дївчина вискочила з комнати і підслухувала під дверми. Вкінци закликали єї до середини і батько став розказувати широко, яке щастє сей чоловік приніс до їх хати, аж остаточна дївчина на питанє батька відповіла рішучо:

— Хочу!

Старі балакали ще дальше, а розстаючись, цїлували ся та обіймались як давні знакомі.

сийскій головній кватирі навіть не знали і не припускали того, що Японцї лагодять ся до офензиви, бо коли деякі заграничні відпоручники войскові питали ся, чи можуть виїхати на урльоп, то їм сказано, що можуть, бо скорше як за кілька неділь не прийде до рішаючої битви.

З Петербурга доносять, що міністер справ внутрішних, Булиґін, приймаючи депутацию московскої думи, заявив, що репрезентанти міст і земств будуть брати участь в конференциях, не звістно лиш, в якім числї і в якій формі будуть вибирані. Передвступні роботи потревають яких два місяцї. Міністер єсть в засадї за явностию, але ще не знає, чи праса буде до конференциї допущена або чи лиш витяги з протоколу будуть подавані до відомости подібно як з комітету міністрів. Публичности не можна буде допустити задля браку місця. В найблизшім часї буде урядово оголошений в „Правит. Вєстнїку“ хід праць в справі конференциї.

Внутрішне положенє в Росиї єсть все ще дуже невідрадне і можна припускати, що буде тим гірше, чим близше до теплїйшої пори. З многих сторін доносять про розрухи і бунти селян та про грізні страйки робітників. Селяни в курскій ґубернії не хотять платити податків, а в тульскій ґубернії знищили селяни цїлу давну посїлість ґр. Ігнатієва, Епіфан, котру недавно тому купив якийсь Бахманов. Але найважнїйша вість то замах на варшавского оберполїцмайстра Нолькена. Петербурска Аґенция телеґрафічна подає нинї таку вість з Варшави: Вчера о годинї чверть на 9 вечером вибухла на подвірю полїцийного бюра на Празї бомба, при чім 5 осіб покалїчило, межи тими дві на смерть. Оберполїцмайстер Нолькен поїхав зараз на місце злочину. Недалеко мосту на Вислї кинено на него бомбу. Нолькен одержав тяжкі рани на лици, на правій руцї і на правій нозї. Єго привезено до помешканя. Лїкарі мають надію удержати єго при житю. Якусь молоду дївчину, котра в хвили замаху переходила улицею, зранило також. Виновник замаху втїк мимо того, що полїцияни кілька разів стрілили до него.

З поля війни доносять, що російскі віддїли, котрі відбили ся були далеко від своїх армій, сходять ся поволи знову. Японцї, о скілько зачувати, посувають ся наперед і мабуть небавком будуть атакувати Кірін.

Новинки.

Львів, дня 27-го марта 1905.

— **Є. Е. п. Маршалок краєвий** ґр. Стан. Бадені виїздить нинї по полудни поспішним поїздом в справах урядових до Відня.

— **VII-ма ґімназия у Львові.** З Відня доносять, що Цїсар дозволив на утворенє у Львові VII-ої ґімназиї державної від початку року шкільного 1905/6. Та нова ґімназия буде утворена з рівнорядних кляс ґімназиї Франц Йосифа.

— **Огні.** В Волянцї коло Борислава згорів в ночи на 15 с. м. один дім. Причина пожару незвістна. — В Бориславі в ночи на 22-го с. м. знищив огонь три доми. Сторожа огнева спинила пожар. Шкода була обезпечена.

— **Убийство.** З Ярослава доносять: Оногди в Ярославі посварив ся в робітни 15-лїтний шевскій ученик Кізель з свояком, також 15-лїтним Кізлем і серед суперечки вхопив ніж і вбив єго в груди противника. Удар був так сильний, що ранений мимо безпроволочної помочи лїкарскої не прийшов вже до сьвідомости і до пятьох мінут помер.

— **Чи льотерийну виграну треба зголошувати до оподаткованя?** Недавно розбирав трибунал адмінїстрацийний у Відни під проводом д-ра Рейсіґа справу, чи гроші виграні на льотериї треба зголошувати в урядах податкових, чи нї. Іменно купець Ш. виграв льос угорский на 100.000 кор. і умістив їх користно для себе, а при плаченю податку замовчав то. Тодї на безіменне донесенє власти податкові покликали єго і мимо того, що він боронив ся браком законних приписів що до того, чи він обовязаний про виграні гроші зголошувати в урядї податковім чи нї — засуджено єго в найвисшій інстанциї, краєвій дирекциї скарбу, на 20.000 кор. кари, яку в дорозї ласки знижено на 12.000 корон. Однако адмінїстрацийний трибунал зніс той засуд і увільнив п. Ш. від кари, кажучи, що він несьвідомо не зголосив виграної, бо в тій справі нема нїяких розпоряджень властий скарбових — хоч по правдї належить про виграну уряди податкові повідомлювати. Наложено на п. Ш. лише малу кару за те, що не зголосив до оподаткованя доходів, які мав з ужитя виграної суми.

— **Буря на океанї.** З Нового Йорку доносить телеграма, що всї прибувші там оногди з Европи кораблї поспізнювали ся з причини страшної бурі. Між ними був один пароход „Цедрік“, котрий найбільше потерпів від бурі, бо через вісім днів метали ним филї як лушпиною. Послїдного дня морска филя, висока на 60 стіп, упала на пароход і поломила все уряджене на помості. Пароходом пригім так потрясло, що всї подорожні попадали в каютах. На пароходї „Майн“ померли три подорожні на бите серця, якого дістали зі страху перед бурею.

— **Пригода з вовками.** На фармера Штерсона в Америцї напали в поли вовки. Фармерови грозила смерть, бо не мав при собі нїякого оружия. Але в одній хвили впав на добру гадку. Витягнув чим скорше з кишенї коробку сїрників і коли один вовк наближив ся до него і хотїв вже скочити, фармер запалив сїрники і кинув їх на того вовка. В одній хвили запалила ся на нїм шерсть і вовк в перестраху зачав утїкати, через що огонь лише розширяв ся. Другі вовки, побачивши огонь, також поутїкали, і в той спосіб фармер вийшов з житем.

— **Нещастна доля.** В поворотній дорозї з Росиї прибув недавно до Львова без крейцара в кишени Словак Ів. Тимко, що займав ся розносною торговлею. Дня 21 с. м. зголосив ся він в львівскій полїциї разом з жінкою і пятеро дїтьми з просьбою, аби їх вислано шупасом до місця приналежности в турчаньскім комітатї в Угорщинї. Бездомну родину поміщено поки-що в полїцийних арештах.

IV.

Надійшло знов лїто. Сонце припікало і розгрівало камінє, начеб кождої хвилї мало заняти ся полумінию. Подґорцї просять Бога, щоби спустив дощ на ту діймаючу спеку, а Віденьчуки кленуть, що худоба гине. Що день кидають одну або дві пари волів у море, і їх стерво приманює морскі пси, що свобідно вигрівають ся та качають ся на піскуватім березї. В день жарить сонце а в ночи піднимає ся з розжареного каміня парна духота. На верховинї гублять ся потічки під землю а низше коло моря не надиблеш каплї води. Віденьчуки мають вправдї свою керницю, але она не вистарчає, щоби людий напоїти, а щож доперва худобу! Люди споглядають зажурені на воли, бо то не жарти: як один згине, на чоловіка спадає нещастє.

Чим дальше, тим гірше. На небі не покаже ся хмарка, лиш під вечер виступають понад далекими островами якісь хмари, немов пара з кипячого кітла, тут і там загомонить з далекої глубини глухий грім, часом упаде на розпечений камінь груба капля води, але дощ не приходить, лиш жара розносить ся у воздусї, пригноблююча жара, що ледви дихати можна.

Дерево в горах ріжуть машинами і звозять на долину дуже швидко, бо на один корабель накладають із сто возів, а заким один готов, чекає вже десять инших, щоби наповнити деревом свої широкі пусті черева.

Одного дня постигло також Антона нещастє. Один віл згинув єму серед дороги і він сам мусів з другим волом тягнути віз до моря. Колиж з'їхали на долину, худобина виставила язик, вивернула очи, затріпала ногами і впала під віз.

На другий день була недїля; десять візників зійшло ся в гостинници, заложеній Віденьчуками. Коли зійдуть ся товариші недолї, відчуває чоловік полекшу в своїм нещастю. А коли при тім найде ся склянка та люлька, прибувають нові сили, в чоловіка вступає нова надія і серце знов радїє. Так і наші нещасливцї спершу радькали, відтак потїшали ся а вкінци почали сьпівати.

Підчас того сьпіву надійшов Іван. Був лихий. Усїв при пустім столї і випив швидко кілька склянок вина, а відтак задивив ся перед себе, слухаючи пісні пяних людий. Він повернув від Девчичів і зайшов сюди, бо щось каменем налягло єго душу. Хотїв пімстити ся, бо єго люба разом з матірю плакала а старий страшно загриз ся; страта велика і руки лишились без роботи.

— Перестаньте, люди! — крикнув Іван голосно.

Подґорцї замовкли і звернули голови до него.

— Тобі згинула худоба, тобі і тобі, всї маєте шкоду, і ви сьпіваєте!

— Правда! — крикнули всї разом. — Не веде ся нам.

— Маєте у Віденьчуків довг, гаруєте на спецї, щоби морскі і віденьскі пси мали що їсти!

— Таки так — потвердили деякі, а деякі замітили хитро:

— Мій Боже, що згинуло, то їх, наше не було нїколи!

— Ваше! — заперечив Іван. — Контракт каже, що шкода ваша.

— Ба — сказав один — оно їде на давний рахунок, що заплачене, то заплачене, а що ти не заплатив, то їх шкода.

— Нехай буде, але як довго не маєш чорного на білім, не вірю!

— Та оно таки лїпше, як би так було, — сказало кількох і всї кивали головою — справдї, що так.

— Кождий дбає передовсім о себе — говорив Іван дальше — і самі бачите найлїпше, що они в тім контрактї подбали не о ваше, але о своє добро.

— Сьвята правда! — закричали всї.

— А знаєте, що они тепер зроблять? Петрови куплять воли, Павлови нї, хто їх зможе присилувати? Куплять тілько, кілько они будуть потребувати, а не ти. Томі Біляничови купили нову пару, але з цїлої тиждневої заслуженини він дістав вчера всего 10 сотиків; всьо пішло на рахунок здохлих волів, що їх пси морскі з'їли. А знаєте, що це буде? Як він не заплатить обох пар волів, то продадуть єму єго ґрунт. Мучив ся, гарував і місто заробити, втратив дім і землю. А Віденьчук піде назад до Відня і байдуже єму, де ти склониш свою голову і де посадиш бараболї!

Всї слухали уважно, а один пробурмотів крізь зуби:

— Добре говорить....

— Як би ви були правдивими мужчинами, не було би так! — говорив Іван дальше. — Віденьчуки роблять з вами, що хотять. Як би у вас була бодай іскорка людскої самосьвідомости, то ви подиктували би їм, як контракт має бути написаний.

Тоті слова також подобали ся, але здавало ся, що люди їм не вірять. По довгій мовчанцї відозвав ся один:

— Говори! Як можеш помочи, та поможи, се придасть ся також твоїй новій родинї. Ви гарні люди, ти і твій батько.

— Ми гарні люди — крикнув Іван, піднимаючи гордо голову та блиснувши очима — а ви глухі і слїпі! Мучите ся, щоби чужим людям приспорити добра та богацтва. Без вас Віденьчуки не вдіють нїчого: машини можуть робити, кілько схочуть, але корабель не виплине на гори, щоби забрати дерево з лїса. Як капітан на корабли злий, то моряки змовляють ся підчас найбільшої роботи: дай лїпший харч, дай лїпшу платню, бо инакше всї покидаємо корабель.

Телеґрами.

Будапешт 27 марта. Кольоман Сель був вчера о 1 год. по полудни на приватній авдиенциї у Цісаря. Авдиенция потягнула ся більше як годину а Сель не хоче дати о ній ніякого поясненя.

Відень 27 марта. До Polit. Corr. доносять з Софії: В правительственних кругах зачувати, що кн. Фердинанд внаслідок одержаного запрошеня виїде сими днями до Парижа, щоби там зложити офіцияльну візиту президентови Любетови. З князем поїде президент міністрів Петров.

Петербург 27 марта. В Ялті (на Криму) вибухли розрухи. Маґазини близько порту і базари ограблено.

Варшава 27 марта. (Петерб. Аґ. тел.). О замаху на уряд поліцийний доносять дальше, що 4 поліцияни і 2 приватні особи ранені. Виновника, котрий також зранений, арештовано. Виновник замаху на Нолькена забив підчас втечі одного поліцияна.

Варшава 27 марта. (Петерб. Аґ. тел.) Бомбу під карету оберполіцмайстра Нолькена кинено на улици Новий Сьвіт о годині пів до 9 вечером.

Москва 27 марта. Вчера відбули ся численні збори адвокатів, на котрих раджено над маніфестом царя з дня 3 с. м. Ухвалено просити комісию під проводом міністра Булиґіна, щоби закон виборчий виготовлено на основі тайного, безпосередного і рівного права голосованя. — Московске товариство педаґоґічне висказало ся за конечностию заведеня польскої мови викладової в школах в королівстві польскім.

Петербург 27 марта. Заповіджена на вчера авдиенция репрезентантів московского земства у міністра справ внутрішних Булиґіна не відбула ся. Репрезентанти земств вернули з нічим до Москви.

Токіо 27 марта. Вчера розпочала ся підписка на четверту внутрішну позичку. Цісарска родина підписала 20 мілионів єнів.

Рим 27 марта. Професор унїверситету в Мілянї, Леві прислав письмо до короля Віктора Емануїла, в котрім доносить єму, що викрив нове специфічне средство против грузлавки (туберкульози), до котрого входить йод; лічене має бути зовсім певне. Леві заявляє, що хотів ту відомість подати насамперед королеви, а тепер їде за границю, щоби розповсюднити важний сей лік.

Сідне 27 марта. Кілька домів торговельних винаймило вісім пароходів в цїли перевезеня 10.000 коний, закуплених в Австралії на рахунок япаньского правительства, до Гонконґу.

Петербург 27 марта. В прядільни і ткальни бавовни, належачій до анґлійского товариства, робітники знищили всї варстати і попере-тинали трансмісийні ремені. Завізвано на поміч войско, котре завело спокій. Фабрику замкнено.

Токіо 27 марта. Рух на зелїзници Мукден-Каіюан заведено знову. Міст на ріці Гун ще не направлений.

НАДІСЛАНЕ.

— То правда! — кивали всї розгоряченими головами.

— Чому й ви не мали би так зробити? Змовте ся: ми не хочемо! — Моряк ударив сильно пястуком в стіл, аж захитала ся фляшка і перевернула ся, а вино розлилось по замащенім столї.

Малий чоловічок з розчіханим волосєм отворив двері і війшов до комнати. То господар і він хоче мати спокій.

— Побєш менї фляшки, Іване! — сказав чемно.

— Я заплачу за них. Принеси вина і сїдай коло нас, як нашим хочеш бути!

— А чийже я, як не ваш? Чий хлїб їш, тому будь вдячний. Наші пани добрі....

— Мовчи, драбе, принеси людям вина і гони проч, коли на стілько не маєш в собі чести, щоби з порядними людьми сидїти при столї!

— Моряк сягнув до кишенї і кинув жменю дрібних на стрепіхату голову господаря.

Господар винїс ся і дївчина принесла вино на стіл.

— Говори дальше, Іване!—напирали люди.

— Так! Я говорив з Адамом і Антоном Девчичом, з Віцком Блажевичом і з братьми Баленичами. Ми ухвалили: від понедїлка не сьміє нїхто одного полїна звезти з гори, аж поки не змінить ся контракт: по перше, шкоду за погибші доси воли поносять Віденьчуки; по друге, коли худобина згине підчас роботи, то їх втрата і по трете, за фіру мають платити риньского більше, аж до Вознесенія. Хочете зробити під тим хрестик?

В тій хвили отвирають ся двері і до комнати входить високий, кремезний мужчина з русявою бородою, в стрілецкім одязї; на плечах висить ручниця, рука бавить ся гнучким прутом. Се Віденьчук. За ним стоїть господар, великий драб, котрому з очий видко, що привик слухати своїх панів.

— Чого тобі тут треба? — сказав прибувший остро до Івана.

— Чого менї треба! — здвигнув моряк глумливо плечима. — Пю вино і бавлю ся. А вас що се обходить, що мене питаєте?

— Марш! — крукнув Віденьчук. — Ось маєш двері, инакше... инакше.... — Він підніс прут і двічи ударив Івана по лици.

Моряк побілїв, добув зза пояса ніж і скочив почерез стіл, але дві сильні руки вхопили єго і пригнули до землї.

Коли слуга боре ся з Іваном на земли, пан копає єго ногами до дверий, але моряк боронить ся як ранений зьвір.

— Люди! — крикнув пан — держіть єго, ви належите до нас, а ми до вас!

Нїхто не рушив ся.

— Держи єго, не чуєш? — крикнув Віденьчук і ударив двох найблизших людий прутом по лици. Селяни починають лїниво підимати ся і рухати ся як машина, коли машиніст отворить вентиль. Однак в тій хвили товариш Віденьчука скрикнув голосно і з єго грудий бризнула на землю червона кров....

* * *

З огляду на злагідняючі обставини убийника засудили на шість лїт вязниці. Старий Іван відчислив тілько зерен, кілько було вязничих днів, і кождого дня кидав по одному зернови з одного горняти до другого. Але чим довше сягав за зерном, тим більше тремтїла єму рука. Вкінци не міг задля знесиленя вийти вже з хати і послїдні днї вязниці числив вже лиш в гадках, бо недуга привязала єго до постелї. Два рази навіть засьвічували єму вже сьвічки і коли повернув син, застав єго при кінчинї, як вгасаючу іскру. Поцїлував єго, старець піднїс очи і при словах „мій сину“ погасло й єго житє....

Іван вибрав ся на море і вітчина не побачила єго вже нїколи.

Рух поїздів

важний від 15 червня 1904.

посп.	особ.	Приходять до Львова
		в день
	6·00	З Кракова
	6·10	„ Іцкан, Делятина, Чорткова
	7·30	„ Рави рускої, Сокаля
	7·40	„ Підволочиск, Бродів
	7·45	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	8·00	„ Самбора, Хирова
	8·10	„ Станиславова, Жидачева, Потутор
	8·20	„ Яворова
	8·55	„ Кракова
	10·02	„ Стрия, Борислава
	10·20	„ Ряшева, Любачева
	11·25	„ Коломиї, Жидачева, Потутор
	1·10	„ Лавочкого, Калуша, Хирова
1·30		„ Кракова
1·40		„ Іцкан, Калуша, Чорткова
2·30		„ Підволочиск, Бродів, Гусятина
	4·35	„ Стрия, Хирова, Тухлї
	4·45	„ Яворова
	5·03	„ Белзця, Сокаля
	5·30	„ Підволочиск, Бродів
	5·40	„ Кракова
	5·50	„ Іцкан, Жидачева
		в ночи
8·40		З Кракова
	9·10	„ Іцкан, Чорткова, Потутор
	9·50	„ Кракова
	10·00	„ Самбора, Хирова
	10·20	„ Підволочиск, Бродів
	10·40	„ Лавочного, Хирова, Калуша
12·20		„ Іцкан
2·31		„ Кракова
	3·25	„ Тернополя, Грималова.

посп.	особ.	Відходять зі Львова
		в день
	6·20	До Іцкан, Жидачева, Потутор
	6·30	„ Підволочиск, Бродів, Чорткова
	6·45	„ Лавочного, Борислава
	6·50	„ Яворова
8·25		„ Кракова
	8·35	„ Кракова
	9·10	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	9·25	„ Самбора, Хирова
	10·35	„ Тернополя, Потутор
	10·45	„ Черновець, Делятина
	10·50	„ Белзця, Сокаля, Любачева
1·55		„ Підволочиск, Бродів
2·45		„ Іцкан, Потутор, Чорткова
2·55		„ Кракова
	3·05	„ Стрия, Хирова, Тухлї
	3·30	„ Ряшева, Любачева, Хирова
	3·40	„ Самбора, Хирова
	5·48	„ Яворова
	5·55	„ Коломиї, Жидачева
		в ночи
	6·20	До Кракова
	6·40	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	7·05	„ Рави рускої, Сокаля
	9·00	„ Підволочиск, Бродів
	10·05	„ Перемишля, Хирова
	10·42	„ Іцкан, Заліщик, Делятина
	10·55	„ Кракова
	11·00	„ Підволочиск, Бродів, Заліщик
	11.05	„ Стрия
12·45	10·50	„ Рави рускої, Любачева (кождої недїлї)
2·51		„ Кракова
		„ Іцкан, Чорткова
	4·10	„ Кракова

ЗАМІТКА. Пора нічна від 6 г. вечером до 5 г. 59 м. рано. Час середно-европейский від львівского о 36 мін. В місті видають білети їзди: Аґенция Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7 рано до 8 вечером, а білети звичайні і всякі инші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. и. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красїцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52, в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. — (Телефона ч. 527).